

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 659/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BPT LEASING, a.s.**, Drieňová 34, Bratislava, IČO 31 357 814, zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/8/2018, proti postupu Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17Co/21/2019, sp. zn. 6Co/28/2020, sp. zn. 5Co/77/2022 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/48/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/8/2018 (ďalej len „prvoinštančné konanie“ alebo „napadnuté konanie“), postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17Co/21/2019, sp. zn. 6Co/28/2020, sp. zn. 5Co/77/2022 (ďalej len „odvolacie konanie“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/48/2023 (ďalej len „dovolacie konanie“). Navrhuje tiež prikázať okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie 14 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatného spisového materiálu vyplýva, že proti sťažovateľke bola na okresnom súde 12. februára 2018 podaná žaloba o vylúčenie veci (nehnuteľnosti) z exekúcie.

Žalobu podala manželka povinného, ktorá tvrdila, že na základe dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) sa stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, hoci vklad tejto dohody do katastra nehnuteľností nebol povolený. Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania, sťažovateľka v podstatnej časti uvádza, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 15C/8/2018-81 z 30. augusta 2018, ktorým žalobe čiastočne vyhovel a z exekúcie vylúčil spoluvlastnícky podiel (1/2) žalobkyne. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobkyňa podala 11. septembra 2018 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17Co/21/2019-117 z 28. novembra 2019, ktorým rozsudok okresného súdu zrušil z dôvodu, že o žalobe sa môže rozhodnúť až po rozhodnutí o návrhu na vklad dohody o vyporiadaní BSM. Z uvedeného dôvodu okresný súd 20. februára 2020 rozhodol o prerušení napadnutého konania do rozhodnutia okresného úradu, katastrálneho odboru v konaní o návrhu na vklad dohody o vyporiadaní BSM. Uvedené uznesenie napadla 25. februára 2020 sťažovateľka odvolaním. Krajský súd uznesením č. k. 6Co/28/2020-157 z 31. augusta 2020 potvrdil uznesenie okresného súdu o prerušení napadnutého konania. Okresný úrad, odbor katastrálny rozhodol 2. februára 2022 o zastavení konania o povolení vkladu do katastra nehnuteľností a predmetné rozhodnutie doručil 20. februára 2022 okresnému súdu. Na pojednávaní uskutočnenom okresným súdom 19. mája 2022 žalobkyňa vzala svoju žalobu v celom rozsahu späť a následne uznesením č. k. 15C/8/2018-198 bolo napadnuté konanie zastavené. Proti uzneseniu č. k. 15C/8/2018-198 z 19. mája 2022 vo vzťahu k výrokom o náhrade trov konania podali odvolanie obe sporové strany, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5Co/77/2022-222 z 23. augusta 2022 tak, že sťažovateľke priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Žalobkyňa proti uzneseniu krajského súdu podala 29. septembra 2022 dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 7Cdo/48/2023 z 26. júna 2024 odmietol ako neprípustné podľa § 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 357 písm. m) CSP (predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. júla 2024, pozn.).

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Podstata sťažostnej argumentácie sťažovateľky spočíva v tvrdenom porušení jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu v odvolacích konaniach a najvyššieho súdu v dovolacom konaní, s dôrazom na skutočnosť, že meritórna fáza rozhodovania trvala viac ako 4 roky. Sťažovateľka tiež upriamuje pozornosť ústavného súdu na nesprávny postup krajského súdu pri zrušení rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 15C/8/2018-81 z 30. augusta 2018, čo viedlo k prerušeniu konania na dobu viac ako dvoch rokov. Zdôrazňuje, že v jej veci konajúce súdy rozhodovali a stále rozhodujú o náhrade trov konania, čo je otázka právne aj skutkovo jednoduchá, pričom dosiaľ pritom bolo rozhodnuté iba o nároku na náhradu trov konania, nie však o výške priznanej náhrady. Citujúc judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva k problematike zbytočných prieťahov sťažovateľka poukazuje na celkovú dĺžku trvania súdneho sporu (6 rokov a 7 mesiacov) vedeného na troch inštanciách všeobecných súdov, zahŕňajúc aj odvolacie a dovolacie konanie s dôrazom na to, že konanie je potrebné posúdiť ako celok, vrátane všetkých jeho fáz.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti (§ 39, § 43, § 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

6. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

7. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. II. ÚS 93/03, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), prípadne, ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

8. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. Pre posúdenie prípadných prietáhov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 266/2021, ZNaU 88/2021). Ústavný súd pripomína svoju konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že popri uvedení sťažnostného petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, okrem opísania skutkových okolností, aj uvedenie právnych argumentov a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Sťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru

konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Nepostačuje len označiť namietané články ústavy či dohovoru (a iné). Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci koliduje, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, ods. 3, m. m. I. ÚS 209/2023).

9. Vo vzťahu k popísaným skutočnostiam ústavný súd opätovne konštatuje (I. ÚS 577/2024), že ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje minimálnu právnu a ústavnoprávnu argumentáciu (všeobecný údaj, kedy konanie začalo, resp. ako dlho trvá, nestačí), čo by mohlo predznamenať odmietnutie jej ústavnej sťažnosti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. Prevažne prepisovanie všeobecných judikatúrnych východísk, ktoré ústavný súd pozná a ktoré nemajú žiadny faktický skutkový súvis so špecifickým postupom orgánov verejnej moci v rámci konkrétneho namietaného konania, nemôže oslobodiť sťažovateľov od povinnosti splniť si zákonnú povinnosť podať ústavnú sťažnosť so všetkými všeobecnými a osobitnými náležitosťami vrátane popisu skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa ich názoru dôjsť k porušeniu ich základných práv a slobôd (§ 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde) (m. m. I. ÚS 532/2024). V okolnostiach veci ju však posúdil ešte ako hranične spôsobilú na jej predbežné prerokovanie.

10. V tejto súvislosti ústavný súd pre úplnosť kontextu prejednávanej veci považuje za potrebné reagovať aj na argument sťažovateľky, ktorá požaduje, aby napadnuté konanie bolo v rámci ústavnoprávneho prieskumu posúdené ako jeden celok. Hoci obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne, perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“). Európsky súd pre ľudské práva posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy a ústavný súd ako vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom (sp. zn. I. ÚS 390/2019).

11. Z temporálneho aspektu ak sťažovateľom označený porušovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti vo veci sťažovateľa už rozhodol, nemohol byť v čase podania sťažnosti porušovateľom práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov za predpokladu, že sa mu vec súdom vyššej inštancie nevrátila na ďalšie konanie. V danej veci sťažovateľka mala dostatočný časový priestor napadnúť ústavnou sťažnosťou porušenie svojich práv v čase, keď ten ktorý porušovateľ mal dispozíciu s vecou a nie až *ex post*, keď už dĺžku konania (vzhľadom na skončenie veci u neho) nemohol nijako ovplyvniť (m. m. IV. ÚS 517/ 2021). Ústavný súd pri konkrétnych okolnostiach niektorých vecí úplne nevyklučuje aj spočítavanie dĺžky konania u rôznych porušovateľov (napr. IV. ÚS 81/2019, I. ÚS 103/2019, I. ÚS 282/2019), v tomto konkrétnom prípade však o taký prípad nejde.

12. Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu (m. m. I. ÚS 238/2022).

13. Z predloženej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že meritórna fáza napadnutého konania je ukončená späťvzatím žaloby žalobkyňou a následným rozhodnutím okresného súdu č. k. 15C/8/2018-198 z 19. mája 2022 o zastavení konania. Napadnuté konanie sa týmto momentom presunulo do fázy rozhodovania o nároku na náhradu trov konania. Sporové strany podali proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15C/8/2018-198 z 19. mája 2022 vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania odvolanie (14. júna 2022, sťažovateľka 16. júna 2022), súdny spis bol predložený na rozhodnutie krajskému súdu 27. júla 2022. Krajský súd uznesením č. k. 5Co/77/2022-222 z 23. augusta 2022 priznal sťažovateľke priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Proti uvedenému uzneseniu žalobkyňa podala 29. septembra 2022 dovolanie. Okresný súd uznesením č. k. 15C/8/2018-236 z 18. októbra 2023 vyzval žalobkyňu na predloženie osobitného plnomocenstva na zastupovanie v dovolacom konaní, čo žalobkyňa urobila 15. decembra 2022. Súdny spis bol spolu s vyjadreniami strán sporu predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní 14. marca 2023. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7Cdo/48/2023 z 26. júna 2024 dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol. Súdny spis bol najvyšším súdom 8. júla 2024 vrátený okresnému súdu na rozhodovanie o výške priznanej náhrady trov konania, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 15C/8/2018-262 z 26. septembra 2024 (§ 262 ods. 2 CSP). Ústavný súd overením aktuálneho stavu napadnutého konania zistil, že právny zástupca sťažovateľky predmetné rozhodnutie v úložnej lehote neprevzal (lehota na prevzatie rozhodnutia uplynula 13. októbra 2024, pozn.) a že žalobkyňa podala proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka 28. októbra 2024 sťažnosť, o ktorej bude rozhodovať zákonný sudca postup podľa § 239 ods. 1 CSP.

14. Ústavný súd poukazuje na nie celkom presné tvrdenie prezentované sťažovateľkou, ak uvádza, že „*doposiaľ pritom bolo rozhodnuté iba o nároku na náhradu trov konania, nie však o výške tejto náhrady.*“ (s. 3, bod II ústavnej sťažnosti, posledná veta, pozn.). Hoci zatiaľ sťažovateľka nedisponuje právoplatným rozhodnutím o výške priznanej náhrady trov konania (s ohľadom na podanie opravného prostriedku žalobkyňou), postup okresného súdu bol v napadnutom konaní (a to ako pri meritórnom rozhodovaní, tak aj vo fáze rozhodovania o trovách konania) zásadne plynulý a bez prietáhov. Tým nebolo naplnené ani tvrdenie sťažovateľky týkajúce sa prietáhov v napadnutom konaní v časti rozhodovania o náhrade trov konania a ich výške (k tomu napr. rozsudok ESLP vo veci Hornsby v. Grécko z 19. 3. 1997, sťažnosť č. 18357/91).

15. Vyhodnotením realizovaných procesných úkonov z časového hľadiska (k tomu bližšie bod 2 odôvodnenie tohto uznesenia) je zrejmé, že v čase podania ústavnej sťažnosti (1. októbra 2024) bola vec sťažovateľky po poslednom rozhodnutí krajského súdu v odvolacom konaní č. k. 5Co/77/2022-222 z 23. augusta 2022 viac ako jeden a pol roka mimo dispozície krajského súdu (súdny spis bol s dovolaním žalobkyne predložený najvyššiemu súdu 14. marca 2023) a od 8. júla 2024 aj mimo dispozície najvyššieho súdu, ktorý dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol (uznesenie sp. zn. 7Cdo/48/2023 z 26. júna 2024 nadobudlo právoplatnosť 24. júla 2024, pozn.), a teda k prietahom zo strany týchto súdov ani nemohlo dochádzať.

16. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvávajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu

došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (II. ÚS 287/2021, IV. ÚS 165/2021).

17. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti stabilne prezentuje názor, podľa ktorého základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu doručená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom a najvyšším súdom, pozn.) trvalo alebo ešte pretrváva. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (II. ÚS 104/2022, III. ÚS 107/2022, II. ÚS 282/2024)], prípadne jej nevyhovie, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (rozsudky vo veciach *Obluk v. Slovensko* z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; *Mazurek v. Slovensko* z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

18. Posúdením postupu a vzájomnej nadväznosti rozhodnutí a procesných úkonov toho-ktorého všeobecného súdu ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť ako nedôvodnú. Celková dĺžka súdneho sporu vedeného na troch inštanciách všeobecných súdov predstavovala 6 rokov a 7 mesiacov, pričom 2 roky bolo konanie vo fáze meritórneho rozhodovania prerušené do odpadnutia zákonnej prekážky brániacej súdu rozhodnúť (táto doba nemôže byť do celkovej dĺžky súdneho sporu započítaná). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že postup okresného súdu v napadnutom konaní vo fáze meritórneho rozhodovania a postup krajského súdu v odvolacích konaniach vedených pod sp. zn. 17Co/21/2019 a sp. zn. 5Co/28/2020 už bol predmetom prieskumu ústavného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov, ktorý uznesením č. k. IV. ÚS 425/2022-16 z 20. septembra 2022 ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú odmietol. Vo vzťahu k postupu okresného súdu a krajského súdu v plnom rozsahu odkazuje aj na body 12 – 15 odôvodnenia predmetného uznesenia. Následná fáza rozhodovania všeobecných súdov o nároku na náhradu trov konania a o výške priznanej náhrady predstavuje celkom časový úsek 2 roky a 4 mesiace, čo je s ohľadom na podanie opravného a mimoriadneho opravného prostriedku primeraná doba. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že sporové strany môžu využívať všetky procesné úkony, ktoré majú podľa príslušných procesných predpisov k dispozícii, vrátane opravných prostriedkov, musia však rátať s tým, že ich uplatnenie zároveň predlžuje dĺžku konania (I. ÚS 49/20215, I. ÚS 163/2021). V tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru ESĽP, podľa ktorej sťažovateľovi nemôže byť vytýkané uplatnenie procesných prostriedkov (riadne a mimoriadne opravné prostriedky, námietka zaujatosti, zmena právneho zástupcu, návrhy na dokazovanie a pod.), ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok. Nemožno však pričítať štátu zodpovednosť za prietahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (rozsudok ESĽP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 *Dostál proti Českej republike*, § 220). V tejto súvislosti pripomína aj rozsudok ESĽP vo veci *Unión Alimentaria Sanders S. A. proti Španielsku* zo 7. 7. 1989, odsek 3). K postupu najvyššieho súdu ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že treba rešpektovať jeho výnimočné postavenie v hierarchii všeobecných súdov, keď rozhoduje v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že aj časový rámeč,

ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania (m. m. I. ÚS 203/2021, ZNaU 82/2021).

19. Vychádzajúc zo záverov prezentovaných v bode 15 a 18 odôvodnenia tohto uznesenia, s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov ústavný súd uzatvára, že nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou namietaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom označených všeobecných súdov v napadnutom konaní. Vzhľadom na to ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu